

Bunica...

Eugenia Calancea

Cu glasul sau dulce, legănat,
plângând rostește o rugăciune
și parcă o văd îngenunchiată chiar azi,
acolo-n fața icoanei la răsărit,
primind în rugăciunea ei pe toți cei dragi,
închinându-se cu multă iubire.
Simt uneori mângâierea cu mâinile ei blânde,
cu care ne aduna pe toți în jurul ei,
apoi încetișor ne cânta cântece sfinte,
iar noi ascultam cu plăcere,
apoi priveam ochii ei senini
și fața ei zâmbitoare,
jucându-ne între noi cu plăcere
și soarele ardea în mijlocul verii
și ne lua în brațele ei,
deși uneori era tristă
și o lacrimă vedeam în ochii ei
când avea un dor de cineva drag.
Era bunica ce se comporta ca o mamă,
cu bogăție-n sufletul ei luminos,
iar noi ne adunam lângă ea
ca lângă o comoară de seamă,
iar binecuvântările ei, iubirea ei,
ne făcea să ne simțim
într-o lume plină de salve de lumină.